

ع. نایبخیل

پانزد همین کنفرانس «تغییرات اقلیمی» در کوپنهاگن

دانشمندان، همواره درباره علل گرمایش زمین و عواقب و عوارض آن هشدار می دهند. در سال ۲۰۰۷، یخهای قطب شمال به طور ناگهانی و غیرقابل انتظار شروع به آب شدن کردند. در واقع آب شدن این یخها به مدت سی سال پیشتر از زمانی بود که اکثریت اقلیم شناسان پیش بینی میکردند.

بحث بر سر کنترل گرمایش کلی کره زمین است. این گرمایش ناشی از افزایش گازهای گلخانه ای در جو زمین است. مهم ترین این گازها، گاز کاربن است. در مقیاس کوچک تری گازهایی هم چون «متان» و «اکسید نیتروجن» قرار دارند.

در واقع افزایش گاز کاربن در جو زمین و گرمایش کلی زمین که از دوران صنعتی آغاز شده، تأثیرات مخربی بر زندگی و انسانها و به طور کلی محیط زیست گذاشته است. در چنین شرایطی، دانشمندان اقلیم شناس پیش بینی کرده اند، در صورتی که روند تخریب جنگل ها و آلودگی ناشی از صنایع و غیره ادامه پیدا کند، طی دوصد سال آینده تراکم گاز کاربن در جو زمین دو برابر خواهد شد.

کنفرانس تغییرات اقلیمی کوپنهاگن که قرار بود از تاریخ ۷ دسامبر الی ۱۸ دسامبر در کشور دنمارک برگزار شود، بنابر عدم توافق به نتایج کنفرانس یک روز دیگر هم علاوه گردید که به تاریخ ۱۹ دسامبر به پایان رسید. در نشست مذکور نماینده گان ۱۲۰ کشور شامل رؤسای

جمهور یا معاونین آنها، کارشناسان اوضاع جوی، ژورنالستان و . . . با میزبانی کشور دنمارک تحت ریاست صدراعظم دنمارک (Lars Løkke Rasmussen) به خاطر کاهش گازهای گلخانه‌ی «کاربن دای اوکساید (CO₂)» (که یگانه علت گرمایش زمین است) اشتراک نموده بودند.

در این کنفرانس، که، مخالفین افزایش گرمای کره زمین و طرفداران محیط زیست، از کشورهای اروپایی، افریقایی و آسیایی قبل از تدویر کنفرانس در مرکز دنمارک شهر کپنهاگن تجمع نموده بودند، در جریان کارکنفرانس مذکور، علیه کشورهای سرمایه داری و سیاستهای ویرانگر آنها دست به تظاهرات وسیع زدند. پلیس دنمارک برای متفرق کردن تظاهر کننده گان طی همین ۱۳ روز به لت و کوب، استفاده از گاز اشک آور و دستگیری تظاهر کننده گان اقدام نموده، در نتیجه ۱۹۷۰ نفر را دستگیر و در قفسهای آهنی که قبلاً تدارک دیده شده بود زندانی ساختند.

پلیس دنمارک در اقدام پیشگیرانه، تادزیو مولر، یکی از سخنگویان و اعضای ارشد گروه فعال محیط زیست موسوم به «عدالت آب و هوا» را پس از خروج از سالن برگزاری کنفرانس بازداشت کرد، که این موضوع به نوبه خود واکنشهای متفاوت را در میان طرفداران محیط زیست و گروههای فعال به همراه داشت.

در دومین روز برگزاری این کنفرانس، رونامه گاردین چاپ بریتانیا خبری را به نشر رسانید مبنی بر اینکه: به فیصله های کنفرانس که قبلاً توسط مسؤولین بخش دنمارک تهیه گردیده است، دسترسی پیدا کرده است.

فاش شدن پیش‌نویس و راهکارهای موجود در آن، جو اجلاس را تحت تاثیر خود قرار داد و نگرانی‌هایی را به خصوص در میان کشورهای در حال توسعه و توسعه نیافته برانگیخت.

کشورهای (امریکا، چین، هندوستان و افریقای جنوبی) در کنفرانس تغییر اقلیمی سازمان ملل متحد در کپنهاگن «به زعم خودشان» می‌گویند که به یک توافق قابل توجه برای جلوگیری از افزایش گرمای زمین دست یافتند. در اصل توافق حاوی هیچ‌گونه گام معینی برای کاهش انتشار گاز کاربن دای‌اکساید نیست.

این خبر پس از آن منتشر شد، که پنج کشور گفتگو کننده، بر سر مجموعه‌ی بی‌از مطالب، از جمله ضرورت محدود نگهداشتن و افزایش متوسط گرمای زمین به اندازه کمتر از دو درجه سانتیگراد به توافق رسیدند! اما اتحادیه اروپا اصرار داشت که، برای تعیین تعدات هر کشور در زمینه پخش و نشر گازهای گلخانه‌ی، معیاری تعیین شود که خود اتحادیه اروپا قصد دارد تا سال ۲۰۲۰ به میزان سالهای قبل «۱۹۹۰» ۲۰ درصد تولیدات گازها را کاهش دهد، البته در صورتیکه کشورهای دیگر تعهداتی قابل توجه را در زمینه به عهده بگیرند. در این رابطه کشور جاپان اعلام کرد که تا سال ۲۰۲۰ به مقدار ۲۵ درصد از تولید گازهای گلخانه‌ی خواهد کاست. روسیه هم به چنین مقداری توافق نموده است. برخلاف سخت‌ترین مواضع را امریکا، کانادا و استرالیا داشتند. آنها به چنان مقداری هیچگونه تمایلی نشان ندادند و نخواستند که خود را مقید به آن بسازند. در حالیکه امریکا، بزرگترین تولیدکننده گازهای گلخانه‌ی در دنیاست.

یکی از دستاوردهای ناچیز گفتگوهای پنج کشور، توافق بر سر کمک سی میلیارد دالر در طی ۳ سال به ۱۳۰ کشور در حال توسعه و پرداخت سالانه یکصد میلیارد دالر به کشورهای فقیر الی سال ۲۰۲۰ برای مقابله به افزایش گرمای زمین است. دیگر از موارد توافق، که قبلاً معضله بین چین با امریکا بود، نحوه سنجش کاهش آلوده گی محیط زیست در کشورهای صنعتی میباشد.

بلافاصله بعد از بیرون کشیدن پیش نویس کنفرانس، آقای لوموبا دی آپینگ، رییس G77 یا گروه کشورهای در حال توسعه اعلام کرد که: این متن، کشورهای در حال توسعه را از داشتن سهم عادلانه و منصفانه از اتمسفر محروم میکند و در حقیقت با کشورهای فقیر برخوردی مانند کشورهای ثروتمند صورت میگیرد.

ریچارد بلاک، خبرنگار امور محیط زیست «بی بی سی» گفت که: هنوز معلوم نیست که آیا همه کشورهای شرکت کننده در کنفرانس تغییر اقلیمی با توافقات صورت گرفته میان امریکا، چین، هند، آفریقای جنوبی و برازیل موافقت میکنند یا خیر؟

در نتیجه، نماینده گروه G77 و رئیس اتحادیه اروپا از توافقات به دست آمده ابراز ناخرسندی کردند. رئیس گروه G77، به عنوان نماینده ۱۳۰ کشور در حال توسعه در کنفرانس تغییرات اقلیمی کپنهاگن، باز هم به سیاستهای کشورهای پیشرفته به خصوص کشورهای اتحادیه اروپا اعتراض کرد و برنامه اروپا در تخصیص ۳۰ میلیارد دالر ظرف سه سال به کشورهای در حال توسعه را بی معنی دانست.

اظهارات صریح و بی پرده لولا دا سیلوا، رئیس جمهور برازیل با ابراز احساسات شرکت کننده گان در کنفرانس روبرو شد. وی گفت: **منتظر است فرشته یی سندی را تنظیم کند که تمام نماینده گان بتوانند با آن موافقت کنند.**

منموهن سینگه، صدراعظم هند گفت: ممکن است شرکت کننده گان در کنفرانس کپنهاگن نتوانند قبل از پایان سال جاری میلادی به توافق برسند و تقاضا نمود که برای حصول توافق، مذاکرات در سال ۲۰۱۰ ادامه یابد که برای تدویر شانزدهمین کنفرانس، کشور مکزیک انتخاب گردید.

معاون وزارت خارجهٔ چین «هه یافی» که در کنفرانس حضور داشت، گفته است که: «چین آمادهٔ شرکت در نوعی از مذاکره و همکاری است که مداخله جویانه نباشد و متعرض حق حاکمیت ملی نشود.» این کشور در پلان دارد با حفظ سطح رشد اقتصادی خویش تا سال ۲۰۲۰ تولید گازهای گلخانه یی را به نصف کاهش دهد.

طوریکه قبل از تدویر این گردهمایی پیشبینی میگردید، کشورهای اشتراک کننده پس از دو هفته بحث و بررسی به تاریخ ۱۹ دسامبر، توافقنامهٔ کمتر از دو فیصد را به نشر رسانیدند که با مخالفتهای کشورهای فقیر با جارو جنجال و صحبتهای خصوصی بین نماینده گان امریکا، چین، هندوستان، افریقای جنوبی و برازیل خاتمه یافت. چنانچه کومی نیدو، رئیس گروه «صلح سبز» در این باره گفت: «این توافق نامه به ما اجازه میدهد تا سوراخهای لایه اوزون را با هواپیمای مخصوص رئیس جمهور امریکا پیدا کنیم!»

نیکارا گوا و ونزیویلا کشورهای بودند که نی صحبتهای نماینده گان آنها از طریق رسانه های گروهی به نشر رسید و نی نظریات آنها و میگفتند که: در رسیدن به توافق نهایی، روند معمول رعایت نشده و نخواهد شد. بارک اوباما، رئیس جمهور امریکا قبل از ترک کپنهاگن، یادآور شد که توافق به دست آمده کامل نیست.

بعضی از کشورهای فقیر که بیش از دیگران در برابر تغییرات اقلیمی آسیب پذیرند، از کمک پیشنهادی هلاری کلینتون وزیر خارجهٔ امریکا ناراضی اند.

هلاری کلنتون با افتخار یادآور گردید که: دولت امریکا حاضر است به ایجاد صندوقی با حساب سالانه ۱۰۰ میلیارد دالر برای کشورهای درحال توسعه کمک کند و اضافه کرد که: «در چارچوب یک پیمان موثر که در آن کلیهٔ کشورهای عمدهٔ اقتصادی جهان قول اتخاذ اقدامات کاهش تولید گاز کاربن دای اوکساید را بدهند و اجرای این تعهدات در شفافیت کامل انجام شود.» در حالیکه این مبلغ کمتر از آن چیز است که سازمانهای وابسته به سازمان ملل متحد

از جمله بانک جهانی و سازمان بین المللی انرژی برای کمک به کشورهای در حال توسعه در خصوص کاستن گازهای گلخانه یی محاسبه کرده بودند.

عجبا، ایالات متحدهٔ امریکا برای نجات بشریت و کرهٔ زمین ۱۰۰ میلیارد دالر و برای کشتن انسانها و حمله بالای کشورهای فقیر و نادار مانند افغانستان، عراق، یوگوسلاویا و . . . «۳۳۰۰» میلیارد دالر بودجه را تصویب مینماید!!!